

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยดังนี้ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเล่นกีฬาบาสเกตบอล ทักษะขั้นพื้นฐานของกีฬาบาสเกตบอล การส่งลูกบาสเกตบอล งานวิจัยในประเทศ และงานวิจัยต่างประเทศ เพื่อนำมาเป็นแนวทางสนับสนุนในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการเล่นกีฬาบาสเกตบอล

บาสเกตบอลเป็นการแข่งขันที่ประกอบไปด้วยผู้เล่นสองทีม แต่ละทีมจะมีผู้เล่นข้างละห้าคน จุดมุ่งหมายในการแข่งขันของแต่ละทีม คือ พยายามโยนลูกบอลให้ลงห่วงตาข่ายของคู่ต่อสู้ และในขณะที่เดียวกันต้องป้องกันไม่ให้อีกทีมได้ครอบครองลูกบอลหรือทำคะแนนได้ ลูกบอลอาจส่งได้โดย การโยน ปัด การกลิ้งด้วยมือ หรือการเลี้ยง เพื่อให้ลูกบอลไปในทิศทางใด ๆ ก็ได้ ภายใต้ข้อกำหนดของกติกา

เวลาการแข่งขันในปัจจุบันได้แบ่งออกเป็นสองประเภท ดังต่อไปนี้

1. เล่นครึ่งละ 20 นาที มีสองครึ่ง พักระยะ 10 หรือ 15 นาที แล้วแต่ความเหมาะสม เมื่อหมดเวลาการแข่งขันครึ่งหลังหากทั้งสองทีมมีคะแนนเท่ากัน ให้ต่อเวลาพิเศษหนึ่งช่วง ช่วงละห้านาที จนกว่าจะมีทีมชนะ ในการขอเวลานอกทั้งสองทีมสามารถขอเวลานอกได้สองครั้ง และสามารถขอเวลานอกได้อีกหนึ่งครั้งในแต่ละช่วงของเวลาพิเศษ

2. เล่นแบบเป็นช่วงมีสี่ช่วง ช่วงละ 12 นาที โดยพักระหว่างช่วงสองนาทีทุกช่วงเวลา เมื่อหมดเวลาการแข่งขันช่วงที่สี่ ทั้งสองทีมมีคะแนนเท่ากัน ให้ต่อเวลาพิเศษหนึ่งช่วง ช่วงละห้านาทีจนกว่าจะมีทีมชนะ ในการขอเวลานอกทั้งสองทีมสามารถขอเวลานอกได้สามครั้งต่อทีมในแต่ละครึ่งของการแข่งขัน (สองช่วง) และสามารถขอเวลานอกได้อีกหนึ่งครั้งในแต่ละช่วงของเวลาพิเศษ

การเริ่มการแข่งขันจะเริ่มขึ้นได้ต้องมีผู้เล่นครบห้าคนของทั้งสองทีม ให้เริ่มการแข่งขันด้วยลูกกระโดดที่วงกลมกลาง ส่วนการแข่งขันเริ่มเป็นทางการทันทีที่ผู้ตัดสินที่หนึ่งได้ถือลูกบอลเดินเข้าไปในวงกลมกลางเพื่อดำเนินการโยนลูกกระโดด (สุปราณี ขวัญบุญจันทร์, 2539)

ทักษะขั้นพื้นฐานของกีฬาบาสเกตบอล

ทักษะขั้นพื้นฐานของกีฬาบาสเกตบอล ประกอบด้วย

1. ทักษะเกี่ยวกับการทรงตัว

1.1 การยืน

1.2 การวิ่งและการหยุด

1.3 การเปลี่ยนทิศทาง

1.4 การหมุนตัวและการกลับตัว

1.5 การหลอกล่อ (ความสามารถในการลวงฝ่ายตรงข้ามให้เข้าใจผิดเกี่ยวกับทิศทาง)

1.6 การเปลี่ยนฝีเท้า

1.7 การทรงตัวในการป้องกัน

2. ทักษะเกี่ยวกับการครอบครองลูกบาสเกตบอล ประกอบด้วย

2.1 การถือลูกบาสเกตบอล

2.2 การรับลูกบาสเกตบอล

2.3 การส่งลูกบาสเกตบอล

3. ทักษะเกี่ยวกับการเลี้ยงลูกบาสเกตบอล

4. ทักษะเกี่ยวกับการยิงประตู (ฟอง เกิดแก้ว, 2524)

การส่งลูกบาสเกตบอล (Passing)

การส่งลูกบาสเกตบอลเป็นทักษะที่ใช้กับบุคคลเป็นคู่ ต้องมีผู้ส่งและผู้รับ คือตั้งแต่สองคน สามคน สี่คน และห้าคน ทั้งนี้เป็นทักษะที่ใช้มากในการเล่นหรือการแข่งขัน เพราะกีฬาบาสเกตบอลเป็นกีฬาประเภททีม จำเป็นต้องมีการส่ง และรับลูกบอลในระหว่างผู้เล่นฝ่ายเดียวกัน (เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย, 2541) อีกทั้งยังเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญอีกทักษะหนึ่งในการเล่นบาสเกตบอล ซึ่งผู้เล่นบาสเกตบอลควรฝึกหัดให้ชำนาญ เพราะในการเล่นทีมถ้าผู้เล่นมีทักษะในการส่งลูกได้ดี ลูกต้อง และแม่นยำแล้ว ย่อมทำให้ทีมประสบผลสำเร็จ การส่งบอลที่ผิดนอกจากจะทำให้เกิดการรับได้ง่ายแล้ว ยังหมายรวมถึงการใช้ส่วนต่างๆ ของร่างกายให้ทำงานสัมพันธ์กันดี เป็นอย่างดี เช่น เท้า แขน มือ (วิโรจน์ มุฑกัณฑ์, 2537)

ทั้งนี้ รัชณี พันธรักษ์ (2542) ยังได้กล่าวว่าการส่งและการรับลูกบาสเกตบอลจะต้องปฏิบัติให้ถูกวิธี คล่องแคล่วว่องไว อีกทั้งการส่งและการรับมีความสัมพันธ์กันอย่างดี จึงจะทำให้ได้เปรียบในขณะที่เป็นฝ่ายรุกหรือเป็นฝ่ายครอบครองลูกบาสเกตบอล แต่สำหรับการส่งการรับลูก

บาสเกตบอลไม่ถูกวิธี ขาดความชำนาญ ไม่ประสานสัมพันธ์กัน เช่น ผู้ส่งลูกไม่ถูกจังหวะ ไม่ตรงเป้าหมาย ผู้รับรับไม่ถูกจังหวะ รับพลาด หรือผู้ส่งส่งลูกได้ดีแต่ผู้รับไม่สามารถรับลูกได้ ก็ไม่มีประโยชน์และทำให้เสียเปรียบในการเล่น

ทักษะพื้นฐานของการส่งลูกบาสเกตบอล

ทักษะพื้นฐานการส่งลูกบาสเกตบอล จะรวมถึงการก้าวเท้า การใช้ข้อมือและนิ้วมือ การเหยียดแขนไปตามทิศทางของลูกบอล ซึ่งการส่งลูกบาสเกตบอลมีหลายวิธี แต่มีหลักปฏิบัติที่เป็นพื้นฐานเดียวกันดังนี้

1. ยืนในท่าการทรงตัว ถือลูกบอลด้วยส่วนของนิ้วมือ ไม่ใช่อุ้งมือ
2. ใช้แรงส่งด้วยกล้ามเนื้อแขนและไหล่ให้พอดีกับผู้รับ
3. ก้าวเท้าข้างใดข้างหนึ่ง (ตามแบบของการส่งนั้น) เพื่อให้มีแรงส่งจากขาและสะโพกช่วย
4. คีดตัวส่งด้วยข้อมือและปลายนิ้วมือ พร้อมกับเหยียดแขนไปตามทิศทางของลูกบอล
5. เป้าหมายอยู่ที่ระดับอกของผู้รับ เพราะเป็นตำแหน่งที่ผู้รับสามารถเล่นต่อเนื่องกันไปได้ดี (Ebert and Cheatum, 1977)

หลักการส่งลูกบาสเกตบอล

1. มีความสามารถส่งลูกบอลได้หลายวิธี และสามารถเลือกใช้ได้เหมาะสมตามสภาพการณ์ต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
2. เมื่อจับหรือถือลูกบอลแล้วต้องพร้อมที่จะส่งลูกบอลออกไปได้ทันที
3. การส่งลูกบอลต้องใช้แรงในการส่งให้ถูกวิธีตามลักษณะการเคลื่อนไหวที่ถูกต้อง
4. ต้องมีความแม่นยำในการส่งลูกบอล กล่าวคือ ส่งลูกบอลได้ตรงตามที่ต้องการ ส่งให้ผู้รับสามารถรับลูกบอลได้อย่างสะดวก รับได้ง่าย และความแรงของลูกบอลที่ส่งออกไปไม่แรงเกินความจำเป็น
5. ก่อนที่จะส่งลูกบอลออกไปให้สังเกตผู้รับว่าพร้อมที่จะรับลูกบอลหรือไม่ และเมื่อส่งไปแล้วผู้รับสามารถนำลูกบอลเล่นต่อไปในการเกมแข่งขัน ทำให้ได้เปรียบฝ่ายตรงกันข้ามในเกมการแข่งขันขณะนั้น
6. และสุดท้ายในเกมการแข่งขัน การส่งลูกที่ดีสายตาไม่ควรจับอยู่ที่ผู้รับหรือเป้าหมายที่ต้องการส่ง ให้ใช้การมองด้วยหางตาแทน และต้องรักษาความสมดุลของร่างกาย การทรงตัว (Balance) ของตัวเองเมื่อส่งลูกไปแล้วให้ด้วย (เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย, 2541)

แบบการส่งลูกบาสเกตบอล

ได้มีผู้กล่าวถึงลักษณะและวิธีการส่งที่ใช้ในกีฬาบาสเกตบอลไว้หลายท่านด้วยกัน เช่น โจ เวลตัน (2536) ; เฉลี่ย พิมพันธุ์ (2529) ; เทพประสิทธิ์ ฤทธวิชชัย (2541) ; ธงชัย เจริญทรัพย์มณี (2539) ; ปรีดา รอดโพธิ์ทอง (2516) ; ฟอง เกิดแก้ว (2524) ; วิโรจน์ มุทุกันต์ (2537) ; คาซาคี (Casady, 1974) และ คูเปอร์และซีเดนทอป (Cooper and Siedentop, 1975) เป็นต้น ซึ่งสามารถสรุปการส่งลูกแบบต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. การส่งลูกสองมือระดับอก (Two - Handed Chest Pass)

การส่งลูกสองมือระดับอกถือว่าการส่งที่ใช้มากที่สุดในเกมกีฬาบาสเกตบอล เพราะสามารถส่งลูกบอลได้สะดวกและแม่นยำ และถือว่าการส่งลูกบอลที่เป็นพื้นฐานของการส่งในกีฬาบาสเกตบอลอีกด้วย จึงควรฝึกหัดให้ชำนาญให้มากที่สุด การส่งลูกบอลสองมือระดับอกจะใช้ได้ดีกับระยะทางประมาณ 4-10 เมตร แต่ถ้าต้องการส่งลูกบอลระยะที่ไกลกว่านี้ต้องกระโดดส่ง โดยถ่ายน้ำหนักตัวจากการก้าวเท้าเพื่อช่วยให้เกิดแรงในการส่งมากขึ้น ทั้งนี้การส่งลูกบอลวิธีนี้จะใช้เมื่อไม่มีฝ่ายป้องกันขวางทางอยู่เท่านั้น เพราะวิถีของลูกบอลที่เคลื่อนที่ออกไปจะเป็นแนวตรง

รูปที่ 1 การส่งลูกสองมือระดับอก

วิธีปฏิบัติ

1. ยืนให้ทั้งสองห่างกันพอประมาณ จะยืนให้เท้าทั้งสองขนานกันหรือจะใช้เท้าใดเท้าหนึ่งอยู่หน้าก็ได้
2. จับลูกบอลด้วยนิ้วมือทั้งหมด นิ้วมือกางออกทาบไปตามพื้นผิวของลูกบอล นิ้วหัวแม่มืออยู่ด้านหลังก่อนไปทางด้านบนเล็กน้อย

3. การเริ่มส่งลูกจะอยู่ที่ระดับหน้าอก ข้อศอกทั้งสองงอและกางศอกออกห่างจากลำตัวเล็กน้อย ลูกบอลอยู่ห่างจากลำตัวพอประมาณ
4. ขณะที่ส่งลูกบอลออกไปนั้นให้ส่งแรงจากเท้า ลำตัว หัวไหล่ และแขน พร้อมทั้งก้าวเท้าใดเท้าหนึ่งตามไปข้างหน้า ลักษณะแขนเหยียดตรงออกไป ใช้นิ้วมือบังคับลูกบอลให้ไปตามทิศทางที่ต้องการ
5. เมื่อปล่อยลูกบอลออกไปแล้ว มือและแขนต้องเหยียดตามทางที่ลูกไป หัวแม่มือทั้งสองบิดลงล่าง
6. วิธีของลูกบอลจะต้องเป็นเส้นตรง เป้าหมายคือระดับหน้าอกของผู้รับ
7. ถ้าต้องการส่งลูกบอลให้เร็ว สามารถทำได้เมื่อฝึกจนเกิดความชำนาญหรือเกิดทักษะการส่งที่ดีแล้ว ลักษณะการส่งจะทำเหมือนกับการสลัดแขนทั้งสองข้างออกไปอย่างแรงและเร็ว (แขนทั้งสองข้างที่ส่งลูกบอลออกไปนั้นควรเหยียดแขนออกไปให้สุด ก่อนที่จะผ่อนแขนกลับมา) ควรย่อเข่าทั้งสองข้างเพื่อให้เกิดการทรงตัวที่ดีในขณะที่ส่ง

2. การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ (Two - Handed Overhead Pass)

การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะเป็นวิธีส่งที่ใช้เมื่อต้องการส่งลูกบอลข้ามศีรษะของฝ่ายตรงข้าม หรือส่งลูกบอลเข้าไปยังผู้เล่นกลาง ดังนั้นผู้ส่งที่มีรูปร่างสูงกว่าฝ่ายป้องกันย่อมได้เปรียบที่จะใช้การส่งแบบนี้ ในบางครั้งผู้ส่งอาจจะใช้วิธีกระโดดขึ้นแล้วส่งไปก็กระทำได้นอกจากนั้น การส่งลูกวิธีนี้ยังถูกนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการส่งลูกบอลไปให้ผู้เล่นร่วมทีมตัวสูง ๆ ที่ยืนอยู่ในตำแหน่งที่ใกล้กับประตูของฝ่ายตรงข้าม เพื่อยิงประตูได้ง่ายอีกด้วย ระยะเวลาการส่งที่ได้ผลดีแบบนี้ก็ใกล้เคียงกับการส่งลูกสองมือระดับอก คือประมาณ 6-10 เมตร

รูปที่ 2 การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ

วิธีปฏิบัติ

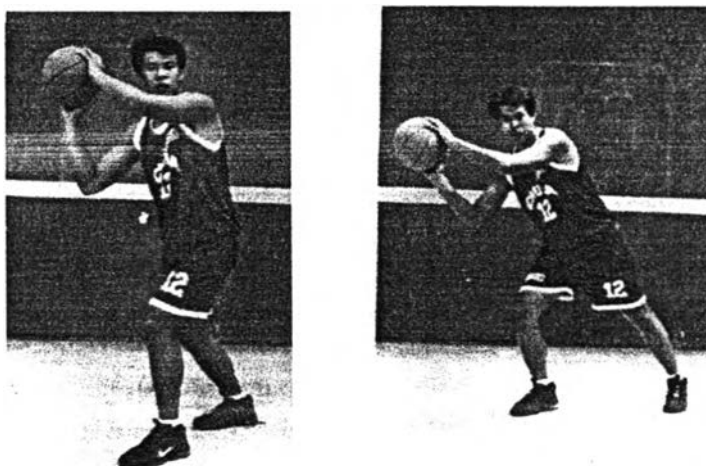
1. ยืนในท่าเตรียมถือครอบครองลูกบอล ยกลูกบอลขึ้นเหนือศีรษะ โดยให้มือทั้งสองข้างที่ถือลูกบอลก่อนไปทางด้านหลังลูกบอลเล็กน้อย
2. ในขณะที่จับลูกบอลเตรียมพร้อมที่จะส่งให้พยายามหักข้อมือไปข้างหลังมาก ๆ และเอนลำตัวไปข้างหลังเล็กน้อย สายตามองตรงไปยังเป้าหมายที่ต้องการ
3. ส่งแรงผลักดันส่งลูกบอลออกไป โดยใช้แรงจากเท้า ลำตัว หัวไหล่ และแขนเหยียดชี้ตรงออกไป นิ้วมือชี้ตรงตามทิศทางที่ส่ง หักข้อมือช่วยในการส่งลูกบอลออกไป
4. เป้าหมายคือระดับศีรษะหรือสูงกว่าเล็กน้อย ถ้ารับลูกระดับต่ำกว่าศีรษะจะทำให้ความแม่นยำในการรับลูกน้อยลง

5. ลักษณะการส่งให้ก้าวเท้าที่ถนัดไปข้างหน้าหนึ่งก้าวพร้อมกับส่งลูกบอลออกไป ขณะส่ง เพื่อให้เกิดการทรงตัวที่ดีขึ้น การส่งลูกบอลจะมีความเร็วและแรงมากขึ้น

การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะนี้จะต้องส่งให้ลูกบอลแหวกอากาศไปได้อย่างรวดเร็วและรุนแรง เพราะการส่งแบบนี้มีโอกาสที่จะถูกฝ่ายตรงข้ามตัดบอล หรือแย่งบอลไปครอบครองได้ง่าย

3. การส่งลูกสองมือเหนือไหล่ด้านข้าง (Two- Handed Side Arm Pass)

การส่งลูกสองมือเหนือไหล่ด้านข้าง ลักษณะการส่งลูกบอลในแบบนี้คล้ายกับการส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ แต่วิธีการส่งให้ถือลูกบอลอยู่เหนือไหล่ข้างใดข้างหนึ่ง ขณะส่งให้ก้าวเท้าเฉียงไปทางด้านที่ถือบอล โดยมีวิธีการก้าวเท้าสองวิธีด้วยกันคือ วิธีแรกใช้เท้าข้างเดียวกับมือที่ถือลูกเหนือไหล่ก้าวเฉียงออกไป และอีกวิธีหนึ่ง ใช้เท้าที่อยู่ตรงกันข้ามกับมือที่ถือลูกบอลเหนือไหล่ก้าวเท้าเฉียงไขว้ไปทางด้านที่ถือลูกบอล การส่งแบบนี้ใช้ในกรณีที่ผู้ส่งมีฝ่ายตรงกันข้ามยืนป้องกันอยู่ข้างหน้า หรือหลบหลีกมือคนป้องกันขณะที่กำลังป้องกันการส่งลูกบอล

รูปที่ 3 การส่งลูกสองมือเหนือไหล่ด้านข้าง

วิธีปฏิบัติ

1. ยืนในท่าเตรียมถือครอบครองลูกบอล ให้ถือลูกบอลอยู่ด้านข้างเหนือไหล่ โดยให้มือทั้งสองข้างที่ถือลูกบอลค่อนไปทางด้านหลังลูกบอลเล็กน้อย
2. ส่งแรงผลักมือส่งลูกบอลออกไป โดยใช้แรงจากเท้า ลำตัว หัวไหล่ และแขนเหยียดชี้ตรงออกไป นิ้วมือชี้ตรงตามทิศทางที่ส่ง
3. การส่งให้ก้าวเท้าเฉียงออกไปทางด้านมือที่ถือลูกบอล มีสองลักษณะด้วยกันคือ ใช้เท้าข้างเดียวกัน และใช้เท้าที่อยู่ตรงกันข้ามกับมือที่ถือลูกบอลในขณะส่ง
4. การส่งลูกสองมือล่างด้านข้าง (Two - Handed Under Side Hand Pass)
ลักษณะการส่งลูกบอลแบบนี้คล้ายกับการส่งลูกบอลในกีฬาอเมริกันฟุตบอล โดยปกติไม่ได้ใช้การส่งแบบนี้มากนัก จะใช้ในกรณีที่ต้องการส่งลูกบอลออกไปอย่างรวดเร็ว และไม่มีเวลาที่จะขยับลูกบอลที่ถือให้อยู่ในลักษณะครอบครองบอล

รูปที่ 4 การส่งลูกสองมือล่างด้านข้าง

วิธีปฏิบัติ

1. จากท่าเตรียมถือครอบครองบอล ดึงลูกบอลลงมายู่ข้างลำตัวด้วยมือทั้งสอง โดยถือค่อนไปทางด้านหลังลูกบอล อยู่ระดับสะโพก
2. ก้าวเท้าที่อยู่ตรงข้ามกับลูกบอลที่ถืออยู่ส่งลูกโดยเหวี่ยงแขนทั้งสองออกไป ให้มือขนานกับพื้นและเหยียดนิ้วตามลูกบอลตามทิศทางที่ส่ง
3. การส่งแรงให้ส่งแรงจากเท้า ลำตัว ใช้หัวไหล่เป็นจุดหมุน ส่งแขนออกไปให้สุดแขน

5. การส่งลูกสองมือน่า (Two-Handed Under Hand Pass)

การส่งลูกแบบนี้มีวิธีการส่งและการใช้เหมือนกับการส่งลูกสองมือน่าด้านข้าง ซึ่งเป็นวิธีส่งที่ใช้ได้ดีในระยะสั้นหรือระยะปานกลาง และเป็นแบบที่ใช้ได้ดีขณะที่ผู้เล่นหมุนตัวหรือขณะที่ผู้เล่นก้าวเท้าไปข้างหน้าแล้วหมุนตัวกลับหลังส่งลูกให้เพื่อนร่วมทีมขณะวิ่งตัด หรือขณะที่กำลังเลี้ยงลูกบอลอยู่แล้วมีฝ่ายป้องกันเข้ามาแย่งลูกบอลก็อาจหันกลับแล้วส่งให้กับเพื่อนร่วมทีมโดยใช้ลำตัวบัง

รูปที่ 5 การส่งลูกสองมือน่า

วิธีปฏิบัติ

1. ขึ้นแบบเท้าหน้าเท้าตาม ให้ถือบอลไว้ระดับสะโพกตรงหน้า
2. ส่งลูกออกไปด้วยกำลังแขน ข้อมือ และนิ้วมือ เหวี่ยงแขนทั้งสองออกไป ให้มือขนานกับพื้นและเหยียดนิ้วตามลูกบอลตามทิศทางที่ส่ง ขณะที่ลูกบอลหลุดจากมือให้ตัวค้อมมือขึ้น ลำตัวโน้มไปข้างหน้าเล็กน้อย
3. ระดับความสูงของลูกที่ส่งขึ้นไป ขึ้นอยู่กับลักษณะผู้รับ

6. การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่ (Baseball Pass)

การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่เป็นการส่งที่ใช้มากในเกมนักกีฬาบาสเกตบอลวิธีหนึ่ง ซึ่งสามารถส่งได้สะดวก และแม่นยำในระยะทางไกล ทั้งนี้ยังเป็นการส่งเพื่อเล่นลูกลักไก่ (Fast Break) การส่งลูกบอลวิธีนี้ควรจะใช้เมื่อผู้ส่งลูกยืนอยู่นอกเขตสนาม เช่น ส่งทางด้านเส้นหลังหรือเส้นข้าง หรือส่งเมื่อแย่งลูกบอล (Rebound) หรือตัดลูกบอลจากฝ่ายตรงข้าม ระยะที่ส่งได้ดีคือ ประมาณ 8-20 เมตร ข้อควรระวังในการส่งแบบนี้คือ อาจถูกแย่งบอลหรือปิดบอลได้ง่ายในจังหวะที่ดึงบอลไปข้างหลังเพื่อเตรียมปล่อยลูก

รูปที่ 6 การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่

วิธีปฏิบัติ

1. ยืนเท้าหน้าเท้าตาม โดยให้เท้าด้านตรงข้ามกับมือที่ส่งอยู่ข้างหน้า หรือจากท่าเตรียมถือครอบครองลูกบอล

2. ยกลูกบอลขึ้นเหนือไหล่ข้างใดข้างหนึ่ง โดยใช้มือข้างเดียวถือลูกบอลด้านหลัง

3. เอียงตัว ถ่ายน้ำหนักตัวมาอยู่ที่เท้าหลัง

4. ก้าวเท้าที่อยู่ตรงข้ามกับมือที่ถือลูกบอลไปข้างหน้า กางแขนที่ไม่ได้ถือลูกบอลออกไปตามทิศทางที่จะส่ง

5. ส่งแรงจากมือที่ถือลูกบอลผลักดันออกไป โดยถ่ายน้ำหนักตัวจากเท้าหลังไปยังเท้าหน้า นิ้วมือชี้ตามทิศทางที่ส่งลูกบอลออกไป

การส่งลูกแบบนี้เป็นวิธีที่ยากและมักจะขาดความแม่นยำ จึงต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างมาก ดังนั้นควรเริ่มฝึกโดยส่งลูกอยู่กับที่ก่อนแล้วจึงเคลื่อนที่

7. การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่ด้านข้าง (One - Handed Side Arm Pass)

การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่ด้านข้าง ลักษณะการส่งลูกสองมือเหนือไหล่ด้านข้างวิธีการนำไปใช้ก็เหมือนกัน แต่ขณะส่งจะใช้มือข้างเดียวในการส่งลูกบอลออกไป

รูปที่ 7 การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่ด้านข้าง

วิธีปฏิบัติ

1. ขึ้นในท่าเตรียมถือครอบครองลูกบอล ให้ใช้มือข้างเดียวถือลูกบอลอยู่ด้านข้างเหนือไหล่ โดยให้มือข้างที่ถือลูกบอลก่อนไปทางด้านหลังลูกบอลเล็กน้อย
2. ส่งแรงผลักมือส่งลูกบอลออกไป โดยใช้แรงจากเท้า ลำตัว หัวไหล่ และแขนเหยียดชี้ตรงออกไป นิ้วมือชี้ตรงตามทิศทางที่ส่ง
3. การส่งให้ก้าวเท้าเฉียงออกไปทางด้านมือที่ถือลูกบอล มีสองลักษณะด้วยกันคือ ใช้เท้าข้างเดียวกัน และใช้เท้าที่อยู่ตรงกันข้ามกับมือที่ถือลูกบอลในขณะที่ส่ง

8. การส่งลูกมือเดียวมือล่าง (One - Handed Under Hand Pass)

การส่งลูกมือเดียวมือล่างมีลักษณะเหมือนกับการส่งลูกสองมือล่างด้านข้าง แต่ใช้มือข้างเดียวถือด้านหลังลูกบอล และในเกมการแข่งขันมีวิธีการใช้เหมือนกับการส่งลูกสองมือล่างด้านข้างเช่นกัน

รูปที่ 8 การส่งลูกมือเดียวมือล่าง

วิธีปฏิบัติ

1. ยืนแบบเท้าหน้าเท้าตาม โดยให้เท้าด้านตรงข้ามกับมือที่จะส่งอยู่ข้างหน้า
2. มือที่จะส่งอยู่ด้านหลังลูกบอล ลูกบอลอยู่ด้านข้างลำตัวใกล้สะโพก มืออีกข้างหนึ่งประคองอยู่ด้านหน้า
3. ดึงลูกบอลไปข้างหลังชิดลำตัว
4. ใช้มือหลังผลักลูกบอลออกไปในลักษณะหงายมือ ส่งลูกออกไปด้วยกำลังแขน ข้อมือ และนิ้วมือ ขณะที่ลูกบอลหลุดจากมือให้ตัวค้อมมือขึ้น
5. เหยียดแขนไปตามทิศทางของลูกบอล เป้าหมายคือ ระดับหน้าอกของผู้รับ
6. อาจก้าวเท้าหลังตามไปด้วยก็ได้

9. การส่งลูกมือเดียวข้างลำตัว (Hand - Ball Pass)

การส่งลูกมือเดียวข้างลำตัวเป็นแบบส่งที่ใช้มากสำหรับหญิงและเด็ก เนื่องจากกำลังแขนของหญิงและเด็กมีน้อย ประกอบกับลูกบาสเกตบอลใหญ่ มีน้ำหนักมากพอสมควร จะใช้การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่ไม่นั้นไม่สะดวกนัก ลักษณะการใช้เหมือนกับการส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่ คือส่งลูกบอลระยะไกลตั้งแต่ 8-20 เมตร

รูปที่ 9 การส่งลูกมือเดียวข้างลำตัว

วิธีปฏิบัติ

1. ยืนเท้าหน้าเท้าตาม โดยให้เท้าด้านตรงข้ามกับมือที่จะส่งอยู่ข้างหน้า หรือจากท่าเตรียมถือครอบครองลูกบอล
2. ถือลูกบอลอยู่ข้างลำตัวระดับเอว โดยใช้มือข้างเดียวถือลูกบอลด้านหลัง หันฝ่ามือออก
3. เอียงตัว ถ่าน้ำหนักตัวมาอยู่ที่เท้าหลัง

4. ก้าวเท้าที่อยู่ตรงข้ามกับมือที่ถือลูกบอลไปข้างหน้า ทางแขนที่ไม่ได้ถือลูกบอลออกไปตามทิศทางที่จะส่ง

5. ส่งแรงจากมือที่ถือลูกบอลผลักตรงออกไป โดยเหวี่ยงแขนที่ส่งขนานกับพื้น ถ่ายน้ำหนักตัวจากเท้าหลังไปยังเท้าหน้า นิ้วมือชี้ตามทิศทางที่ส่งลูกบอลออกไป

10. การส่งลูกมือเดียวข้ามไหล่ หรือลูกสุก หรือลูกศวก (Hook Pass)

การส่งลูกมือเดียวข้ามไหล่เป็นวิธีการส่งลูกบอลที่ได้ผลวิธีหนึ่งในเกมการแข่งขัน โดยสามารถใช้ในหลายโอกาส เช่น การส่งลูกสกัดกั้น การส่งลูกออกจากเขตป้องกัน การส่งลูกออกจากมุมสนาม นอกจากนี้ยังใช้ส่งได้ทั้งในขณะยืน วิ่ง และกระโดด อีกทั้งยังสามารถใช้ในสถานการณ์ที่ผู้ส่งหันหน้าไปทางห่วงประตูของฝ่ายตรงข้าม ซึ่งต้องการส่งลูกบอลให้เพื่อนร่วมทีมที่อยู่ถัดจากคนป้องกันออกไป และต้องการส่งลูกไปให้ผู้รับที่อยู่ทางด้านข้างหรือด้านหลัง โดยมากจะใช้ขณะที่กำลังเคลื่อนที่และมีฝ่ายป้องกันคอยแย่งบอลอยู่ด้านข้าง ผู้ส่งจะต้องใช้แขนที่อยู่ด้านนอกส่งลูกบอลข้ามไหล่ออกไป การส่งลูกมือเดียวข้ามไหล่มีอยู่สองแบบ คือ แบบสั้น ซึ่งส่งให้ผู้รับในระยะใกล้ และแบบยาว ส่งให้ผู้รับในระยะห่าง การส่งทั้งสองแบบผู้รับจะอยู่ในตำแหน่งทางด้านข้างหรือทางด้านหลังเสมอ ทั้งนี้การส่งแบบนี้เป็นแบบที่ยากที่สุดสำหรับนักกีฬาที่มีมือเล็ก

รูปที่ 10 การส่งลูกมือเดียวข้ามไหล่

วิธีปฏิบัติ

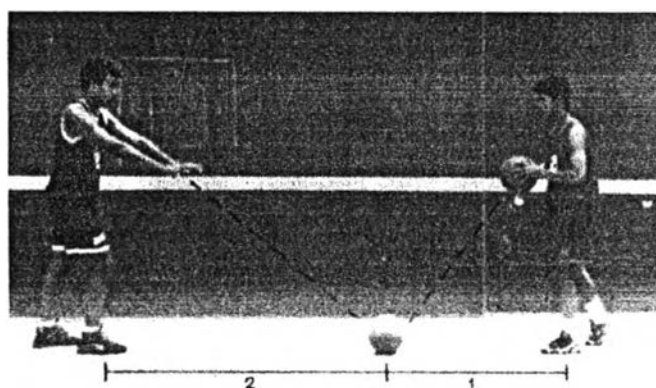
1. จับลูกบอลด้วยนิ้วมือทั้งสองข้าง เท้าซ้ายอยู่ข้างหน้า (กรณีถนัดขวา) ทางข้อศอกออกเล็กน้อย พร้อมกับเหวี่ยงลูกบอลมาอยู่ทางขวา แขนขวาเหยียดตึง ลูกบอลอยู่ในมือขวา ส่วนมือซ้ายปล่อยออกจากลูกบอล แล้วกางออกเล็กน้อยเพื่อช่วยในการทรงตัว

2. ยกเข่าขวาขึ้นข้างหน้าให้สูง พร้อมทั้งบิดตัวกระดูกสันหลังด้วยการถีบส่งด้วยขาซ้าย
3. ปล่อยมือซ้ายยกบอลขึ้นเหนือไหล่ขวา หายข้อมือ
4. ศีรษะก้มบอลข้ามศีรษะ โดยการหักข้อมือคว่ำลง พร้อมกับเหยียดแขนไปตามทิศทางของลูกบอล
5. ส่งลูกออกไปด้วยแรงส่งจากเท้า ลำตัว ไหล่ แขน ข้อมือ และนิ้วมือ

11. การส่งลูกกระดอน (Bounce Pass)

การส่งลูกกระดอนเป็นการส่งที่ผ่านการป้องกันแย่งลูกบอลจากการส่งได้ยาก เหมาะสำหรับใช้ส่งเพื่อหลบหลีกผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามที่ยืนอยู่ด้านหน้า และมีรูปร่างสูง หรือฝ่ายป้องกันที่ป้องกันโดยการเหยียดแขนไปข้างหน้า ในกรณีผู้ที่ส่งลูกเหนือศีรษะหรือส่งลูกแนวตรงไม่ได้ จึงต้องใช้วิธีนี้ส่งเพื่อเข้ายิงประตูหรือส่งให้ฝ่ายเดียวกันลักษณะการส่งลูกกระดอนสามารถส่งได้หลายวิธีตามแบบการส่งลูกบอลแบบต่าง ๆ แต่สิ่งที่จะต้องคำนึงถึงสำหรับการส่งลูกกระดอนก็คือ ให้แบ่งระยะทางการส่งจากผู้ส่งถึงผู้รับเป็นสามส่วน ส่งลูกบอลตกพื้นก่อนถึงตัวผู้รับระยะสองในสามของระยะทางทั้งหมด วิธีการส่งลูกกระดอนที่สามารถนำมาใช้ส่งได้ผล ได้แก่

- 11.1 การส่งลูกสองมือกระดอน
- 11.2 การส่งลูกสองมือเหนือไหล่ด้านข้างกระดอน
- 11.3 การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่กระดอน
- 11.4 การส่งลูกมือเดียวข้างลำตัวกระดอน

รูปที่ 11 การส่งลูกกระดอน

วิธีปฏิบัติ

1. ผู้ส่งจะต้องทำให้ลูกบอลตกกระทบบนพื้นครั้งหนึ่งก่อนจะกระดอนขึ้นสู่มือผู้รับ
2. จุดที่ลูกบอลตกกระทบบนพื้นคือระยะประมาณสองในสามของระยะทางระหว่างผู้ส่งถึงผู้รับ
3. ลูกบอลที่กระดอนขึ้นไปหาผู้รับด้วยระดับความสูงประมาณเอวของผู้รับ
4. กระจกข้อมือเล็กน้อยขณะส่งลูกจะทำให้ลูกบอลหมุนกลับ และทำให้ความเร็วในการตกกระทบบนพื้นช้าลง นอกจากนั้นยังทำให้ลูกบอลกระดอนสูงขึ้นง่ายต่อการรับด้วย

12. การส่งลูกพลิกแพลง

การส่งลูกพลิกแพลงเป็นการส่งที่ใช้เฉพาะกรณี และขึ้นอยู่กับความสามารถของตัวผู้ส่งเอง ซึ่งตามระเบียบการเล่นกีฬาบาสเกตบอลไม่มีข้อห้ามถึงวิธีการส่งลูกบอล ผู้เล่นสามารถจะส่งลูกบอลอย่างใดก็ได้ ถ้าคิดว่าจะทำให้ผู้รับลูกบอลสามารถรับลูกบอลได้ และจากการส่งลูกบอลออกไปแล้วทำให้ได้เปรียบในเกมการเล่นขณะนั้น ตัวอย่างการส่งลูกพลิกแพลง ได้แก่ การส่งลูกมือเดียวกลับหลัง การส่งลูกมือเดียวผ่านหลังหรืออ้อมหลัง การส่งลูกลอดระหว่างขา การส่งลูกแบบปัดผ่าน การกระโดดส่งลูก เป็นต้น

12.1 การส่งลูกมือเดียวกลับหลัง (Behind The Back Pass)

รูปที่ 12 การส่งลูกมือเดียวกลับหลัง

วิธีปฏิบัติ

1. จากท่าเตรียมถือครอบครองลูกบอล ดึงลูกบอลมาไว้ข้างลำตัวด้วยมือข้างเดียว ระดับสะโพก พับฝ่ามือไปข้างหลัง
2. ผลักมือเหยียดแขนไปข้างหลัง นิ้วมือชี้ตามทิศทางลูกบอลที่ส่งออกไป

12.2 การส่งลูกมือเดียวผ่านหลังหรืออ้อมหลัง (Behind The Side Pass)

รูปที่ 13 การส่งลูกมือเดียวผ่านหลัง

วิธีปฏิบัติ

1. จากท่าเตรียมถือครอบครองลูกบอล ค้างลูกบอลมาไว้ข้างลำตัวไปทางด้านหลังด้วยมือข้างเดียวระดับสะโพก หันฝ่ามือเข้าหาลำตัว
2. พลัดมือเหวี่ยงแขนผ่านหลังไปให้ผู้ร่วมทีมที่ยืนอยู่บริเวณด้านข้าง สลัดข้อมือส่งแรง ชี้นิ้วมาตามทิศทางที่ส่งลูกบอลออกไป

12.3 การส่งลูกลอดระหว่างขา (Through Between Leg Pass)

รูปที่ 14 การส่งลูกลอดระหว่างขา

วิธีปฏิบัติ

1. ถ้าจะส่งด้วยมือขวาให้ก้าวเท้าซ้ายออกมาข้างหน้า แล้วส่งลูกกระดอน
ลอคไปทางด้านหลังของขาซ้าย โดยส่งลูกผ่านไปให้ผู้เล่นที่อยู่ด้านข้างของผู้ส่งลูก
2. ในทางตรงกันข้าม ถ้าจะส่งลูกด้วยมือซ้าย ก็ให้ส่งลอคขาขวา
3. หลังจากกระทบพื้นแล้ว ลูกบอลจะกระดอนขึ้นสูงประมาณระดับอกของ
ผู้รับ

12.4 การส่งลูกแบบปัดผ่าน (Flip Pass)

การส่งลูกแบบวิธีนี้เป็นอาวุธที่มีประสิทธิภาพสำหรับผู้เล่นที่สามารถอ่าน
สถานการณ์ในสนามได้ภายในเสี้ยววินาที อันตรายของการส่งลูกวิธีนี้อยู่ที่การไม่สามารถ
ควบคุมลูกบอลได้อย่างเต็มที่

วิธีปฏิบัติ

1. ในทันทีที่ลูกบอลถูกส่งผ่านมาถึงตัว ให้ใช้ปลายนิ้วผลัดบอลผ่านไปให้
ผู้เล่นร่วมทีมคนอื่นที่วางจากการป้องกันอยู่ทันที
2. สลักข้อมือส่งแรง ชี้นิ้วมาตามทิศทางที่ส่งลูกบอลออกไป

12.5 การกระโดดส่งลูก (Jump Pass)

การกระโดดส่งลูกนี้จะเกิดประสิทธิภาพสูงสุด ถ้ากระทำโดยผู้เล่นที่เป็นตัว
ยิงประตูที่มีความสามารถ ซึ่งการส่งลูกวิธีนี้จะประสบความสำเร็จก็ต่อเมื่อผู้เล่นร่วมทีมจะต้องเข้าใจ
และรู้จังหวะกันว่าอีกฝ่ายหนึ่งกำลังจะทำอะไร

วิธีปฏิบัติ

1. เมื่อผู้เล่นได้รับลูกบอลให้กระโดดตัวลอย ยกลูกขึ้นเหนือศีรษะทำที่
เหมือนจะยิงประตูแต่กลับไม่ยิง
2. ส่งลูกจากกลางอากาศไปให้ผู้เล่นร่วมทีมที่อยู่ในสถานการณ์ที่ปลอดภัยจาก
การรุกสกัดกั้น และอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมต่อการยิงประตูมากกว่า

ข้อพิจารณาในการส่งลูกบาสเกตบอล

ข้อพิจารณาที่ช่วยให้ผู้ส่งลูกบอลหาจุดบพร่องของฝ่ายป้องกันเพื่อประสิทธิภาพในการ
ส่ง มีดังนี้

1. ฝ่ายป้องกันเข้ามาชิดหรือห่างจากตัวเรา ตามปกติถ้าฝ่ายป้องกันเข้ามาชิดตัว จะทำ
ให้การส่งลูกบอลง่าย แต่ถ้าห่างตัวจะทำให้การส่งยากขึ้น เพราะอาจจะถูกตัดบอลได้ง่าย
2. ฝ่ายป้องกันยืนในลักษณะเท้าเสมอกันหรือเท้าหน้าเท้าตาม

3. แขนยกขึ้นสูงหรือต่ำ

4. จุดอ่อนของฝ่ายป้องกันที่มักจะดักบอลได้ไม่ดีคือ ลูกที่ส่งมาเหนือศีรษะ ลูกที่ส่งมาเหนือไหล่เฉียดหู และลูกที่ส่งมาต่ำกว่าระดับเอว (ธงชัย เจริญทรัพย์มณี, 2539)

ข้อเสนอแนะในการส่งลูกบาสเกตบอล

เพื่อให้การส่งลูกบาสเกตบอลเกิดผลดีและมีประสิทธิภาพ ผู้ส่งจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ไว้เป็นหลักปฏิบัติดังนี้ คือ

1. จะต้องคำนึงถึงการจับลูกเป็นสิ่งแรก
2. วิ่งเข้าไปรับลูกและเมื่อรับได้แล้วจะต้องดึงลูกลงมาไว้ข้างหน้า
3. อย่าส่งลูกให้กับคนที่กำลังหันหลังให้
4. อย่าส่งลูกข้ามคน เพราะอาจจะถูกคู่ต่อสู้ตัดเอาบอลไปได้
5. อย่ารีบร้อนในการส่ง
6. ถ้าส่งลูกไปถูกต้องตามเป้าหมาย คือ ที่หน้าอก ก็จะสามารถให้ผู้รับทำอย่างอื่นต่อไปได้

ไปได้

7. ส่งลูกไปในที่ ๆ เพื่อนร่วมทีมจะรับได้
8. อย่าแสดงกิริยาท่าทางหรือส่งเสียงว่าจะส่งไปในทิศทางใด
9. ฝึกหัดการรับและการส่งให้สัมพันธ์กัน
10. ส่งลูกให้รวดเร็วและตรงที่หมาย แต่อย่าส่งแรงจนเกินไป
11. ถ้าจะส่งลูกมือเดียว เท้าที่อยู่ข้างหน้าจะต้องเป็นข้างที่ตรงกันข้ามกับมือที่จะใช้

ส่งลูก

12. ส่งให้กับคนที่อยู่ในตำแหน่งที่จะสามารถรับลูกได้
13. ก่อนส่งควรมีการหลอกล่อคู่ต่อสู้ให้เสียหลัก แต่อย่าทำให้ฝ่ายเดียวกันหลงทาง
14. รักษาการทรงตัวเมื่อส่งลูกไปแล้ว
15. ควรส่งลูกสั้น เพราะมีอันตรายจากการตัดลูกน้อย
16. อย่าส่งลูกข้ามคน โดยเฉพาะเมื่ออยู่ใกล้ห่วงประตูของฝ่ายตรงกันข้าม
17. พยายามใช้แบบส่งหลาย ๆ แบบผสมกัน
18. อย่าร้องขอให้ผู้ถือลูกบอลส่งลูกให้
19. ฝึกหัดการส่งและรับลูกอยู่เสมอ และหัดหมุนตัวส่งในแบบต่าง ๆ
20. อย่าแสดงกิริยาท่าทางว่าจะส่งลูกไปทางใดทางหนึ่ง ให้ใช้เพียงสายตาชำเลือง
21. การหลอกล่อคู่ต่อสู้ด้วยลูกบอล อย่าทำให้พวกของตนต้องหลงไปด้วย
22. การส่งมากเกินไปทำให้เสียการเคลื่อนไหว

23. ถ้าจะส่งลูกยาวอย่าส่งเป็นส่วนโค้ง
24. ควรส่งลูกตามจังหวะของการเล่น
25. ควรส่งลูกด้วยวิธีง่าย ๆ เพื่อให้การเล่นเป็นไปด้วยดี
26. อย่าส่งลูกพลิกแพลงมาก จะเป็นการเสี่ยงโดยไม่จำเป็น
27. ควรส่งลูกให้เร็วและแรง
28. อย่าส่งลูกกระดอนบ่อยครั้ง
29. อย่าส่งลูกขณะผู้รับหันหลังให้ และอย่าส่งลูกล่วงหน้าบ่อยครั้งจนเกินไป
30. คนสูงควรส่งลูกเหนือศีรษะให้มาก
31. ส่งลูกให้ได้จังหวะกับการเคลื่อนไหวของผู้รับ
32. ส่งลูกเสร็จแล้วมือจะต้องตามลูกไปด้วย (วิโรจน์ มุฑกันต์, 2537)

นอกจากนี้ โจ เวลตัน (2536) ได้ให้ข้อคิดบางประการที่เกี่ยวกับการส่งลูกบาสเกตบอลไว้ดังต่อไปนี้

1. ในการส่งลูกบาสเกตบอลทุกครั้งควรจะต้องกระทำโดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ลูกบาสเกตบอลนั้นเคลื่อนที่ไปยังทิศทางที่ฝ่ายของตนจะยิงประตูทำคะแนนได้
2. การส่งลูกให้แก่ผู้รับที่กำลัง ถูกป้องกันอย่างใกล้ชิดจากฝ่ายตรงข้าม จะต้องส่งลูกไปทางด้านที่อยู่ห่างจากผู้ป้องกัน และทางที่ดีควรส่งลูกให้เลยจากไหล่ของผู้รับ
3. อย่าส่งลูกไปโดยพลการและไม่จำเป็น จริงอยู่ผู้ฝึกทุกคนจะพอใจกับผู้ส่งลูกได้ดี แต่ก็มีความแตกต่างกันเพียงเล็กน้อยกับการส่งลูกที่ทำให้เกิดการเสี่ยงต่อการเพี้ยนพลา และการส่งลูกเพื่อเปิดโอกาสในการยิงประตูทำคะแนนให้กับทีมของตนเอง อย่างลัวที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งลงไป แต่จงทำให้อยู่ในขอบเขตที่ทีมของตนวางแผนไว้
4. ใช้การหลอกล่อบอลก่อนที่จะส่งลูกจริง ๆ ทำที่เสมือนจะส่งลูกไปรอบ ๆ ก่อนที่จะส่งไปยังจุดที่ผู้เล่นต้องการจริง ๆ
5. ประการสุดท้ายและเป็นสิ่งที่สำคัญมาก คือ จงส่งลูกสองมือ การส่งลูกมือเดียวเป็นสิ่งที่อันตราย เพราะฝ่ายป้องกันก้าวเข้ามาในขณะที่ผู้เล่นกำลังเคลื่อนไหวแขนที่จะโยนลูก ทำให้ไม่สามารถควบคุมตัวเองเพื่อที่จะหยุดยั้งการโยนลูกได้เลย

สาเหตุที่ทำให้บอลเสียหรือการส่งและการรับไม่ได้ผล

ในการเล่นบาสเกตบอล ทักษะการรับและการส่งลูกบาสเกตบอลเป็นพื้นฐานที่มีความสัมพันธ์กัน ดังนั้นถ้าหากการรับและ / หรือการส่งไม่ดี จะเป็นผลเสียต่อการเล่นเป็นอย่างยิ่ง ผู้ส่งหรือผู้รับจะต้องมีความตระหนักรู้ที่สมอบ ซึ่งสาเหตุที่ทำให้การรับส่งลูกบาสเกตบอลไม่ได้ผล อาจจะมีสาเหตุมาจากกรณีดังต่อไปนี้

1. ส่งลูกแรงเกินไปจนไม่สามารถจะรับได้
2. ส่งลูกให้กับคนที่กำลังวิ่ง แต่ส่งไปล่วงหน้ามากเกินไปหรือส่งย้อนหลัง
3. ส่งลูกไม่แน่นอน เช่น สูงเกินไป ต่ำเกินไป
4. ผู้ส่งหรือผู้รับมีความอ่อนเพลีย หรือเหนื่อยมาก
5. ใช้มือกระแทกบอลหรือจับลูกโดยใช้สันมือ
6. ส่งลูกหรือรับลูกด้วยอาการลูกสี้ลูกกลนหรือใจร้อนเกินไป
7. ข้อมือและนิ้วมืออ่อนแอไม่มีกำลัง

(ธงชัย เจริญทรัพย์มณี, 2539 ; ปริดา รอดโพธิ์ทอง, 2516 ; วิโรจน์ มุกกันต์, 2537 ; สมรรถชัย น้อยศิริ, 2535)

งานวิจัยภายในประเทศ

ประเสริฐ ตำราญผล (2519) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้ทำการวิจัยได้ศึกษาหาความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลของผู้วิจัย โดยสุ่มตัวอย่างประชากรจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน และแบ่งเป็นสองกลุ่ม ซึ่งเป็นนักเรียนชายได้แก่ กลุ่มที่มีทักษะ 50 คน และกลุ่มที่ไม่มีทักษะ 50 คน ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบทักษะของพิมพาเป็นเกณฑ์ในการหาความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแต่ละรายการของผู้วิจัย แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วยแบบทดสอบสี่รายการ คือ การส่งลูกบาสเกตบอลกระทบฝ่าผนัง การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลยิงประตู การหมุนตัวยิงประตู และการยิงประตูระยะไกล แบบทดสอบของพิมพาประกอบด้วยแบบทดสอบสองรายการ คือ การยิงประตูได้เป็นสลับข้าง และการหยอดเหรียญเพนนี่ใส่กระป๋อง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรง และมีความเชื่อมั่นพอที่จะวัดทักษะกีฬาบาสเกตบอลของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้

เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย (2527) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลสำหรับนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามของโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร จำนวน 12 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปทุมวัน โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย โรงเรียนโยธินบูรณะ โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย โรงเรียนพุทธจักรวิทยาลัย โรงเรียนวัดธาตุทอง โรงเรียนวัดอินทาราม โรงเรียนอิสลามวิทยาลัยแห่งประเทศไทย โรงเรียนทวิธาภิเษก และโรงเรียนวัดประดู่ในทรงธรรม โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่ายโรงเรียนละ 34 คน รวม 408 คน ทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่างด้วย

แบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลสำหรับนักเรียนชาย ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทำการทดสอบสองครั้ง โดยเว้นระยะห่างกันหนึ่งสัปดาห์ จากนั้นผู้วิจัยทำการสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ จำนวน 30 คน มาแบ่งเป็นทีม ๆ ละห้าคน ทำการแข่งขันแบบพบกันหมด นำผลมาวิเคราะห์ทางสถิติหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แปลงคะแนนดิบเป็นคะแนน “ที” ปกติ หาค่าสหสัมพันธ์ ทดสอบความมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ให้ผู้เชี่ยวชาญที่เป็นผู้ตัดสินของสมาคมบาสเกตบอลแห่งประเทศไทย และผู้สอนวิชาบาสเกตบอล (พ 305) ตอบแบบสอบถาม แสดงความคิดเห็นต่อแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นำค่าเฉลี่ยในแต่ละรายการของผู้เชี่ยวชาญทั้งสองกลุ่มมาหาค่าสหสัมพันธ์ทดสอบความมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอล สำหรับนักเรียนชาย ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ประกอบด้วยสามรายการทดสอบ คือ การส่งลูกสองมือระดับอก การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล และการรับลูกยิงประตูบาสเกตบอล มีค่าความเชื่อมั่น ค่าความแม่นยำ และความเป็นปรนัย เท่ากับ 0.98 , 0.97 และ 0.84 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 , .01 และ .05 ตามลำดับ

2. แบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอล สำหรับนักเรียนชาย ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น แต่ละรายการมีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น ค่าสัมประสิทธิ์ความแม่นยำ และค่าสัมประสิทธิ์ความเป็นปรนัย ดังนี้

2.1 การส่งลูกสองมือระดับอก มีค่าความเชื่อมั่น ค่าความแม่นยำ และค่าความเป็นปรนัย เท่ากับ 0.90 , 0.51 และ 0.74 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 , .01 และ .05

2.2 การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล มีค่าความเชื่อมั่น ค่าความแม่นยำ และค่าความเป็นปรนัย เท่ากับ 0.95 , 0.48 และ 0.66 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 , .01 และ .05

2.3 การรับลูกยิงประตูบาสเกตบอล มีค่าความเชื่อมั่น ค่าความแม่นยำ และค่าความเป็นปรนัย เท่ากับ 0.90 , 0.68 และ 0.86 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 , .01 และ .05

3. เกณฑ์ปกติเฉพาะกลุ่มคะแนน “ที” รวมทุกรายการของแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลสำหรับนักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีรายละเอียดดังนี้

คะแนน “ที” ปกติ	ระดับ
ตั้งแต่ 196.86 ขึ้นไป	ดีมาก
173.43 - 196.85	ดี
126.57 - 173.42	ปานกลาง
103.14 - 126.56	อ่อน
ตั้งแต่ 103.13 ลงมา	อ่อนมาก

แสงโสม ทิพทวี (2534) ได้ศึกษาการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลเฉพาะตำแหน่ง สำหรับนักกีฬาบาสเกตบอลหญิง ซึ่งประกอบด้วย แบบทดสอบสามแบบด้วยกัน คือ แบบทดสอบทักษะตำแหน่งการ์ด ประกอบด้วยสามรายการทดสอบ ได้แก่ การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล การเลี้ยงและการส่งลูกสองมือระดับอกไปยังเป้าหมาย และการเลี้ยงลูกบาสเกตบอลยิงประตูด้านหน้าของห่วงประตู แบบทดสอบทักษะตำแหน่งฟอร์เวิร์ด ซึ่งไปประกอบด้วยสามรายการทดสอบ ได้แก่ การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลยิงประตูด้านซ้ายและขวา การส่ง – รับ และเลี้ยงลูกบาสเกตบอลเข้ายิงประตู การยิงประตูไกล แบบทดสอบทักษะตำแหน่งเซนเตอร์ ประกอบด้วยสามรายการทดสอบ ได้แก่ การหมุนตัวยิงประตู การยิงประตुरะยะกลาง การยิงประตูได้เป็นสลับข้าง กลุ่มตัวอย่างในการหาคุณภาพของแบบทดสอบเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงระดับอุดมศึกษา ตำแหน่งการ์ด ฟอร์เวิร์ด และเซนเตอร์ ซึ่งใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงตำแหน่งตำแหน่งละ 15 คน รวม 45 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบทดสอบทักษะเฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเที่ยงตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .87, .70$ และ $.76$ ตามลำดับ)
2. แบบทดสอบทักษะเฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเป็นปรนัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ($r = .86, .82, .83, .72, .77, .86, .65$ และ $.94$ ตามลำดับ)
3. แบบทดสอบทักษะเฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเชื่อมั่นของแบบทดสอบในแต่ละตำแหน่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .92, .83$ และ $.88$ ตามลำดับ)
4. แบบทดสอบทักษะเฉพาะตำแหน่งสำหรับนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเชื่อมั่นในแต่ละรายการทดสอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .89, .88, .61, .75, .82, .73, .89, .98$ และ $.61$ ตามลำดับ)

ธนิดา จันเล็ก (2536) ได้ศึกษาการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลและสร้างเกณฑ์มาตรฐานสำหรับนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หลังจากที่ใช้ผู้เชี่ยวชาญได้ประเมินและพิจารณาคัดเลือกแบบทดสอบ 10 รายการ เหลือสี่รายการ คือ

1. การส่งลูกบาสเกตบอลกระทบผนัง
2. การใส่เหรียญในกระป๋อง
3. การยิงประตูได้เป็นสลับข้าง
4. การหยุดและการหมุนตัวเลี้ยงลูกบาสเกตบอล

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาคุณภาพของแบบทดสอบได้แก่ นักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนไตรโยคมณีกาญจน์วิทยา จังหวัดกาญจนบุรี ที่ผ่านการเรียนวิชา

บาทเกตบอล 1 มาแล้ว จำนวน 34 คน โดยการสุ่มแบบเจาะจง และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้สร้างเกณฑ์มาตรฐานของแบบทดสอบได้แก่ นักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของจังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 347 คน โดยการสุ่มแบบง่าย การวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบโดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และใช้คะแนน “ที” ในการสร้างเกณฑ์มาตรฐานของแบบทดสอบ ผลการศึกษาพบว่า

1. ค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบสามครั้งมีค่าเท่ากับ .973 , .942 และ .968 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแต่ละรายการมีค่าดังนี้

2.1 การส่งลูกบาทเกตบอลกระทบผนัง	มีค่าเท่ากับ .969
2.2 การใส่เหรียญในกระป๋อง	มีค่าเท่ากับ .976
2.3 ยิงประตูได้เป็นสลับข้าง	มีค่าเท่ากับ .979
2.4 การหยุดและการหมุนตัวเลี้ยงลูกบาทเกตบอล	มีค่าเท่ากับ .936
2.5 รวมทั้งฉบับ	มีค่าเท่ากับ .973

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบสามครั้งมีค่าเท่ากับ .912 , .910 และ .932 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. เกณฑ์มาตรฐานในการแบ่งระดับความสามารถในการทดสอบทักษะกีฬาบาทเกตบอล ปรากฏผลดังนี้

สูงมาก	คะแนนที่สูงกว่า 65
สูง	คะแนนที่ระหว่าง 55-64
ปานกลาง	คะแนนที่ระหว่าง 45-54
ต่ำ	คะแนนที่ระหว่าง 35-44
ต่ำมาก	คะแนนที่ต่ำกว่า 35

ดวงฤทัย เมืองวิจิตร (2538) ได้ศึกษาการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาบาทเกตบอลขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชายของโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย จำนวน 24 คน และนักเรียนหญิงโรงเรียนสาขาน้ำผึ้ง จำนวน 24 คน ใช้ทดสอบหาค่าความเที่ยง และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ เป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เป็นนักเรียนชาย จำนวน 24 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 24 คน ใช้ทดสอบหาค่าความตรง และหาค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ โดยวิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจงและการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบทดสอบทักษะกีฬาบาทเกตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งประกอบด้วยสี่รายการทดสอบ ได้แก่

1. การส่งลูกสองมือระดับอก
2. การเลี้ยงลูกสูง - ต่ำ
3. การยิงประคุมือเดียว
4. การวิ่งกระโดดยิงประตู

นำแบบทดสอบไปประเมินค่าความตรงและความเที่ยง และนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ทดสอบความแตกต่างของกลุ่ม วิเคราะห์ค่าความแปรปรวนแบบพิเศษบางอย่าง เป็นการวิเคราะห์ที่มีการจำแนกแบบสองทางโดยไม่มีการทำซ้ำ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยแบบทดสอบรวมและแบบทดสอบแต่ละรายการ มีดัชนีความตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ .85 , .79 , .85 , .87 และ .89 ตามลำดับ
2. ความตรงตามสภาพของแบบทดสอบ มีค่าสัมประสิทธิ์ของความตรงเท่ากับ .92
3. ความเที่ยงของแบบทดสอบรวมและแบบทดสอบแต่ละรายการ มีค่าสัมประสิทธิ์ของความเที่ยงเท่ากับ .98 , .91 , .97 , .93 และ .97 ตามลำดับ
4. ผลการทดสอบอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ โดยทดสอบความแตกต่างของกลุ่มพบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่มีทักษะต่ำกับคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่มีทักษะสูงของแบบทดสอบรวมและแบบทดสอบแต่ละรายการ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยต่างประเทศ

เพียร์ซ (Pierce, 1961) ได้ทำการศึกษาถึงองค์ประกอบที่จะทำนายความสามารถที่จะเล่นบาสเกตบอล พบว่าองค์ประกอบของบุคคลห้าประเภท อันได้แก่ ความสูง อายุ น้ำหนัก ระดับเกรด (grade level) และประสบการณ์ในการเล่นบาสเกตบอล และข้อทดสอบ objective basketball test 10 รายการ คือ กระโดดแตะ (jump and reach) การยิงประตู (basketball shoot) การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลสลับผ่านสิ่งกีดขวาง (obstacle dribble) การขยับเท้าไปข้างซ้ายขวา (shuffle step) การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลยิงประตู (dribble and shoot) การส่งลูกบาสเกตบอลกระทบผนัง (wall-bounce) การยิงโทษ (free throws) การยิงประตูจาก 35 ฟุต (thirty-five foot shoot) วิ่งไปหน้า 200 ฟุต (two-hundred foot forward run) และวิ่งถอยหลัง 100 ฟุต (one-hundred foot backward run) สามารถนำไปปฏิบัติและมีประโยชน์ในการวัดทักษะทางกายที่จำเป็นในการเล่นบาสเกตบอลระหว่างมหาวิทยาลัย

Childress (1972) ได้ทำการสำรวจเรื่อง “A Factor and Discriminant Analysis to Identify and Determine the Effectiveness of Selected Physical Variable in Predicting a Successful Basketball Performance.” โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพิสูจน์ส่วนประกอบของความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลระดับมัธยมศึกษา และสร้างเครื่องมือประเมินผลเพื่อจำแนกส่วนประกอบที่ทำให้ประสบความสำเร็จ และไม่ประสบความสำเร็จในการเล่นบาสเกตบอล โดยวิธีการวิเคราะห์การจำแนกทางสถิติ โดยตั้งคำถามที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้างต้นสองประการ เมื่อใช้เทคนิควิเคราะห์องค์ประกอบเพื่อต้องการทราบว่าชุดของแบบทดสอบสามารถพิสูจน์ว่าเป็นเครื่องวัดที่ดีที่สุด ที่จะยอมรับส่วนประกอบของความสามารถทางกายในการเล่นบาสเกตบอลระดับมัธยมศึกษาได้หรือไม่ และเมื่อใช้วิธีการจำแนกแล้ว ต้องการทราบว่าข้อทดสอบสามารถยอมรับส่วนประกอบทางร่างกายในการเล่นบาสเกตบอล และสามารถจำแนกผู้เล่นออกเป็นสองพวกคือ พวกประสบความสำเร็จ และพวกไม่ประสบความสำเร็จในการเล่นบาสเกตบอลระดับมัธยมศึกษาได้หรือไม่ ผู้วิจัยได้เลือกแบบทดสอบ 24 รายการ จากผลงานการวิจัยต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้ทดสอบกับผู้เล่นบาสเกตบอลระดับมัธยมศึกษา จำนวน 106 คน ผลการพิสูจน์ส่วนประกอบด้านความสามารถทางบาสเกตบอลที่ได้ถูกจำแนกแล้ว พบว่ามีองค์ประกอบที่สำคัญหกประการ ซึ่งได้แก่ ความว่องไว-ความเร็ว (Agility-Speed) ความอดทนของกล้ามเนื้อที่เกี่ยวข้อง (Relative Muscle Endurance) ความเร็วในการใช้มือเกี่ยวกับลูกบาสเกตบอล (Basketball Speed Manipulation) ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อรวม (Gross Muscular Strength) การเคลื่อนที่ของร่างกาย (Body Movement Time) และความคล่องแคล่วว่องไวในการใช้มือ (Manual Dexterity) ผู้วิจัยพบว่า ข้อทดสอบที่มีน้ำหนักในการยอมรับแต่ละองค์ประกอบข้างต้นมากที่สุด ได้แก่ข้อทดสอบต่อไปนี้คือ การวิ่งหลบหลีกตามแบบของโคเซน (Cozen's Dodging Run) คึงข้อ (Pull-ups) การส่งลูกบาสเกตบอลกระทบผนังตามแบบของ Lehsten (Lehsten Wall Bounce) แรงบีบมือขวา (Right Grip Strength) การเคลื่อนที่ถอยหลัง (Backward Movement Time) และการเคลื่อนไหวมือ (Hand Movement Time) ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบสองชุด ชุดที่หนึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบเจ็ดรายการ ซึ่งเป็นองค์ประกอบในการจำแนกมากที่สุด ชุดที่สองประกอบด้วยแบบทดสอบ 10 รายการ ซึ่งเลือกโดยวิธีการเทคนิคทางสถิติ แบบทดสอบทั้งสองชุดนี้สามารถจำแนกผู้เล่น 106 คน เพื่อแบ่งกลุ่มพวกมีความสำเร็จ และพวกไม่มีความสำเร็จในการเล่นบาสเกตบอลได้ โดยมีความเชื่อมั่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ผู้วิจัยได้สรุปว่าผลของการวิจัยชี้ให้เห็นว่าองค์ประกอบของความสามารถทางบาสเกตบอลสามารถพิสูจน์ให้เห็นได้ และองค์ประกอบดังกล่าวมีประโยชน์ในการสร้างเครื่องมือ เพื่อจำแนกผู้เล่นออกเป็นสองกลุ่มคือ กลุ่มที่ประสบความสำเร็จและกลุ่มที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเล่นบาสเกตบอลได้

ฮอบกินส์ (Hopkins, 1977) ได้ทำการวิจัยเรื่องการวิเคราะห์องค์ประกอบแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอล (A Factor Analysis of Basketball Skill Tests) ผู้วิจัยเริ่มต้นศึกษา โดยการตรวจสอบแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอลทั้งหลายที่นิยมใช้ทดสอบความสามารถทางบาสเกตบอลและทำการพิสูจน์ความมีน้ำหนักของรายการทดสอบทักษะบาสเกตบอลที่ดีที่สุด ในขอบเขตของทักษะบาสเกตบอล ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานขอบเขตของทักษะบาสเกตบอลไว้ห้าประการ คือ การยิงประตู (Shooting) การส่งลูกบาสเกตบอล (Passing) การกระโดด (Jumping) การเคลื่อนที่โดยปราศจากลูกบาสเกตบอล (Movement without the ball) และการเคลื่อนที่ไปพร้อมกับลูกบาสเกตบอล (Movement with the ball) ตัวแปรในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อทดสอบทักษะบาสเกตบอล ภายในขอบเขตของสมมติฐานขั้นต้นรวม 21 ตัวแปร (ข้อทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอล) ทั้งนี้ได้รวมถึงข้อทดสอบทักษะบาสเกตบอลแก่รายการของสมาคมสุขศึกษา พลศึกษา และสันตนาการแห่งสหรัฐอเมริกา (AAHPER) ไปด้วย ผู้วิจัยนำข้อทดสอบทั้งหมดนี้ไปทดสอบนักเรียนชาย ระดับชั้น 7-12 ที่กำลังอยู่ค่ายฤดูร้อนในปี 1975 ที่มหาวิทยาลัยมินเนโซตา จำนวน 70 คน ผู้วิจัยทำการตรวจสอบสมมติฐานโดยการใช้รูปแบบการวิเคราะห์สี่แบบดังนี้ การวิเคราะห์องค์ประกอบแอลฟา (Alpha factor analysis) การวิเคราะห์องค์ประกอบแบบคาโนนิคัล (Canonical factor analysis) การวิเคราะห์แบบอิมเมจ (Image analysis) และการวิเคราะห์องค์ประกอบหลัก (Principle component analysis) ซึ่งผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลในการทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลปรากฏว่า สมมติฐานในขอบเขตทักษะการกระโดดพบว่า การกระโดดและเอื้อมตะเป็นการวัดผลที่ดีที่สุด สมมติฐานในขอบเขตของการเคลื่อนที่โดยปราศจากลูกบาสเกตบอล และการเคลื่อนที่ไปพร้อมกับลูกบาสเกตบอลพบว่า การวิ่งซิกแซกและการเลี้ยงลูกบาสเกตบอลซิกแซกเป็นการวัดผลที่ดีที่สุด สมมติฐานในขอบเขตการส่งลูกบาสเกตบอลพบว่า การส่งลูกบาสเกตบอลกระทบฝ่าผนังเป็นการวัดผลที่ดีที่สุด และสมมติฐานในขอบเขตการยิงประตูพบว่า การยิงประตูด้านข้าง การยิงประตูด้านหน้า การยิงประตูโทษ เป็นการวัดผลที่ดีที่สุด แต่การยิงประตูด้านข้างมีระยะไกล 20 ฟุตอาจยาวเกินไปสำหรับนักเรียนในระดับชั้น 7-8 การยิงประตูด้านหน้าจึงเหมาะสมที่สุด ผู้วิจัยได้สรุปผลการศึกษาค้นคว้าว่า รายการทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลที่สามารถทดสอบได้รวดเร็ว และวัดผลได้ตรงตามวัตถุประสงค์ได้แก่ รายการทดสอบการกระโดดและเอื้อมตะ การส่งลูกบาสเกตบอลเร็ว การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล และการยิงประตูด้านหน้า จึงเป็นข้อทดสอบที่ดีที่สุด

แบร์โรว์ (Barrow, 1979) ศึกษาแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลมีวัตถุประสงค์เพื่อทำนายและประเมินผลทักษะในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล ซึ่งประกอบด้วยทักษะต่าง ๆ คือการเลี้ยงลูกบาสเกตบอล การยิงประตูและการกระโดดรับ และความคล่องตัวในการเล่นบาสเกตบอล ลักษณะของแบบทดสอบต้องทำติดต่อกันแบ่งออกเป็นสามขั้นตอน การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล การ

ยิงประตูและการกระโดดรับ การส่งและการรับ ใช้นักศึกษาหญิง 26 คนที่กำลังเรียนวิชา บาสเกตบอลเป็นผู้รับการทดสอบ และพบว่าผลรวมของคะแนนการทดสอบทั้งหมดกับเกณฑ์ที่ ผู้เชี่ยวชาญให้คะแนน จะมีความสูงมากกว่าที่จะแบ่งแบบทดสอบออกเป็น ส่วน ๆ ความสอดคล้อง ของการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญมีค่า .87 ความตรงเท่ากับ .74 ความเชื่อมั่นเท่ากับ .82

คัลลาแฮน (Callahan, 1987) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการพัฒนาทักษะกีฬาบาสเกตบอล และความวิตกกังวลของนักเรียนระดับ 4-5 (Mastery learning : Effects on basketball skill development and anxiety levels of fourth and fifth grade students) ความมุ่งหมายของการ ศึกษาต้องการทราบผลการใช้โปรแกรมการเรียนรู้ของผู้เรียนในการยิงประตูบาสเกตบอล และ ความวิตกกังวลของนักเรียน โดยพิจารณาให้สอดคล้องกับหลักสูตรในโรงเรียนซึ่งปัจจุบันมีน้อย มาก จากกลุ่มตัวอย่าง 42 คน เป็นนักเรียนระดับ 4-5 จากการใช้โปรแกรมการฝึกแบบใหม่ และ แบบเก่าสี่สัปดาห์ หลังจากการฝึกพบว่า การยิงประตูบาสเกตบอลในกลุ่มฝึกแบบใหม่จะมีผลการ ทดสอบความวิตกกังวลต่ำ ส่วนกลุ่มที่ใช้แบบฝึกเก่าจะมีความวิตกกังวลสูง สำหรับการ ครอบครองลูกบาสเกตบอลจะมีความสัมพันธ์กันระหว่างการยิงประตูกับความวิตกกังวล ผลสรุป ถ้าวิตกกังวลสูงจะยิงประตูบาสเกตบอลต่ำ และถ้าผู้ที่มีความวิตกกังวลต่ำจะมีทักษะการยิงประตูสูง เมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนชายที่ฝึกแบบใหม่จะมีความสามารถทางด้านทักษะสูงกว่าการฝึกแบบ เก่า สำหรับผลการวิเคราะห์ข้อมูลกลุ่มโดยส่วนรวมพบว่า นักเรียนที่มีทักษะในระดับสูงมีความ วิตกกังวลต่ำ แต่ทั้งนี้จะไม่ขึ้นอยู่กับระดับของข้อมูลที่แสดง จะขึ้นอยู่กับการฝึกทั้งแบบใหม่และ การฝึกแบบเก่า

เฮร์นันเดซ (Hernandez, 1987) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ท่าทางของผู้เล่น ในขณะแข่งขันในกีฬาประเภททีม ซึ่งประยุกต์ใช้กับกีฬาบาสเกตบอล จุดมุ่งหมายของการศึกษา ครั้งนี้เพื่อวิเคราะห์ท่าทางของผู้เล่นในขณะแข่งขันเพื่อที่จะวางตำแหน่งการเล่นได้เหมาะสม ซึ่ง พิจารณาจาก 1) ความคล่องตัวในขณะเล่น 2) ความไม่คล่องตัวของผู้เล่น 3) เทคนิคเฉพาะตัว ของผู้เล่น 4) การใช้พื้นที่ในการเล่น 5) แบบแผนของการเคลื่อนไหว การที่จะวางตำแหน่งการ เล่นจะต้องศึกษารูปแบบของการวางตำแหน่งของฝ่ายตรงข้ามและรูปแบบการวางตำแหน่งของทีม ตนเองเป็นสิ่งสำคัญ สิ่งที่ได้ชและผู้เล่นจะต้องปฏิบัติเป็นครั้งแรกคือ การศึกษารูปแบบการเล่น ข้อจำกัดของการเล่นที่ควรคำนึงถึงก็คือ กติกาการแข่งขัน และความจำกัดทางร่างกายที่ใช้ใน การเล่นบาสเกตบอล เช่น รูปแบบของเทคนิคการเล่น ระบบการโต้ตอบในการวางตำแหน่งของ ผู้เล่น ความคล่องตัว และความไม่คล่องตัวของผู้เล่น และการใช้พื้นที่ในสนามขณะแข่งขัน สิ่ง เหล่านี้ส่งผลกระทบต่อการเล่นบาสเกตบอล ผลจากการวิเคราะห์ท่าทางของผู้เล่นในขณะแข่งขัน ปรากฏว่า การศึกษารูปแบบของการเล่นและการฝึกซ้อมรูปแบบต่าง ๆ เป็นอย่างดี ทำให้ผู้เล่น ภายในทีมมีการเล่นที่ประสานสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี สิ่งนี้จึงเป็นหัวใจสำคัญที่ทำให้สามารถอ่าน

แผนการเล่นของฝ่ายตรงข้าม ได้เป็นอย่างดี และการฝึกซ้อมตามรูปแบบก็เป็นพื้นฐานของการพัฒนาการแข่งขัน